

มาลี แต่ มาลี

๙๗๑.๑๑๐

๒๖.

เชษฐาภรณ์ สันนิบาต

มาลีและมาลี

ณรงค์ จันทรวง

เลขเรียกหนังสือ.....	๗๗. ๗๐
เลขทะเบียน.....	๓๖
วันที่.....	๑๘ มี.ค. ๕๓

จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ราคา 40 บาท

มกราคม ๒๕๑๖

สุพล เตชะธาดา ผู้พิมพ์จำหน่าย

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนครเขมม นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

โทรศัพท์ ๒๑๗๒๕๕

✱

น.ส. ส่องศรี รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์

๗๕-๗๓ หน้าวัดราชบพิธ นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

โทรศัพท์ ๒๒๑๒๖๘

๑ . . .

“เธอไปที่บางตะมุงทำไม นุช ?”

“ฉันชอบทะเล”

“โกหก เธอเกลียดทะเลที่สุดในโลก ฉัน
แน่ใจว่าเธอเกลียดมันยิ่งกว่าผู้ชายเสียอีก”

“ฉันไปหาอากาศ”

“เพราะอะไร ?”

“เพราะอากาศเป็นเพื่อนฉัน”

“เพื่อนของเธอคนอื่นๆ ก็มักมไป เผลอฉันที่
เพชรบุรี ประวัตินครปฐม ชวนชมที่เชียงใหม่
สวดไสที่บ้านโป่ง — — ทำไมเธอถึงเจาะจงไปหาอากาศที่

บางละมุง?”

“เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวกับฉัน”

“แต่อาภาที่แต่งงานแล้ว”

“ฉันรู้ว่าเขาไม่มีความสุขกับคุณเพร็ด”

“เหมือนกับเธอผิดหวังจากนรินทร์”

“อย่าพูดถึงผู้ชายคนนั้นได้ไหม?”

“บอกมาก่อนว่าเธอไปบางละมุงทำไม?”

“ฉันไปหาอาภา...”

“โกหก เธอไม่ได้ไปหาใครทั้งนั้น แต่เธอกำลังหนีอะไรสักอย่าง บอกมาสิ นุช ว่าเธอกำลังหนีอะไรไปที่บางละมุง”

“ฉัน...ฉัน...”

“เธอหนีอะไร นุช นรินทร์รึ?”

“เปล่า ฉัน...ฉันกำลังหนีตัวเอง”

“บ้า! หม่อมสาวอย่างเธอชอบพูดกันอย่างนั้นทั้งนั้น ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่เคยมีใครหนีตัวเองได้สำเร็จ”

“แต่ฉันนี่แหละที่จะหนีตัวเองได้สำเร็จ เมื่อฉันพบกับอาภา — เพื่อนที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยคบมา”

นุช อภิรมณ์ บอกตัวเองอย่างแน่ใจ ขณะที่รถขนส่งเริ่มเคลื่อนออกจากสถานีเอกมัย มีบางละมุงเป็นจุดหมายปลายทาง

การเดินทางโดยโดดเดี่ยวเป็นเรื่องทชชชาสำหรับหล่อนเสียแล้ว.....ฉันเคยเดินทางโดดเดี่ยวเสมอ เหมือนกับชีวิตของฉันที่ โดดเดี่ยวเสมอมา

เมฆฝนของเดือนมิถุนายนตกเฝ้าทางทิศตะวันออก แดดบ่ายเต็มระยิบอยู่บนถนนกับผนังตึกครู่หนึ่งก็จางหายไป

เครื่องยนต์คังกระหม ลมแรงพัดเข้ามา หญิงสาวเออम्म่อไปยกกระจกหน้าต่างชน ทุกๆที่เลอยู่ครู่หนึ่งจำทหารเรือที่นั่งอยู่ข้างหลังก็ชะโงกมาช่วยเหลือจนกระจกถูกยกชนเรียบร้อย

นุชไม่ได้ชอบใจเขา เพราะอะไรหล่อนก็ตอบตัวเองไม่ถูก รู้แต่ว่าหล่อนไม่อยากจะชอบใจใคร โดยเฉพาะผู้ชาย

— —หากฉันเป็นนายแก่คนหนึ่ง หรือเป็นผู้หญิง

ซึ่
ขรว เขาจะช่วยฉันไหมหนอ ?

ข้างกายหล่อนเป็นชายหนุ่ม แต่งกายเรียบร้อย
สวมแว่นดำ ท่าทางเหมือนไม่สนใจกับใคร แต่รู้ดีว่า
เขาคอยลอบชำเลืองมาทางหล่อนตลอดเวลา

ขณะที่หล่อนเอื้อมมือไปจับกระจก เขาคงอยาก
จะช่วยแต่ไม่กล้า จนกระทั่งจำทหารเรือช่วยจัดการให้
เขาก็ยังเฉยเมยอยู่เหมือนเดิม แต่รู้ดีว่าเขาเสียใจ
เจ็บใจตัวเอง ที่ไม่กล้าแสดงความเอื้อเฟื้อกับหล่อน
ทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่เคียงข้างหล่อนแท้ ๆ

แต่เมื่อหล่อนไม่มีคำขอบใจให้ทหารเรือคนนั้น
นอกจากความเฉยเมย ดูเหมือนชายที่สวมแว่นดำจะโล่ง
อก ดีใจที่เขามิได้เป็นผู้ช่วยเหลือหล่อน

— ชำเลืองมาเหมือนจะทำนิติเตียน

หากหล่อนจะยอมให้เขาสักนิติเตียน อากัปกริยา
ของเขาจะต้องเปลี่ยนแปลงไปเป็นก้อรอก้อดิกกับหล่อน
ทันที

หล่อนเข้าใจเขาได้ดี....หล่อนเข้าใจผู้ชายได้อย่าง
ดีเสมอ...ผู้ชายทุกคนเหมือนกันทั้งนั้น

น่าเบื่อ น่าขยะแขยง และน่าชิงชัง!

รถเมล์แฉะรับคนที่พระโขนง สำโรง บางนา
แล้วก็เลยวอกสู่อุสเส้นทางตัดใหม่

เมฆฝนหนาที่บึงขึ้น นุชเอนหลังลงพิงพนัก
ยกมือชนกอดอก เสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ที่ดังสม่ำเสมอ
ทำให้หล่อนเพลิดเพลิด นัยน์ตาปรืออยู่หลังแว่น
กันแดดกรอบโต สีเขียวอ่อน—แต่ความรู้สึกตื่นโพลง
อยู่ตลอดเวลา

อีกไม่ถึง ๓ ชั่วโมง ฉันจะได้พบกับอาภาเพื่อนรัก

“อาภา จิตต์มั่นคง คนก่อน หรืออาภา พร้อม-
พงษ์ คนปัจจุบัน

อาภาที่หล่อนรู้จักดีที่สุดในโลกนี้

อาภาที่รู้จักหล่อนดีที่สุดในโลกนี้อีกเหมือนกัน

ถนนเรียบ กว้าง รถยนต์แล่นเร็วแต่ นุชแทบจะ
ไม่รู้สึก นอกจากจะนึกถึงคนที่ทำให้หล่อนต้องเตลิดออก
จากกรุงเทพฯ เหมือนคนขวัญเสีย หนีทุกสิ่งทุกอย่างที่
เป็นความเคยชินอันน่าเบื่อ โดยหลอกตัวเองว่า “เขา”
เป็นต้นเหตุ

ทั้ง ๆ ที่หล่อนกำลังหันตัวเอง

“เขา” — หล่อนนึกถึงด้วยความรู้สึกราบเรียบ สติ
 อารมณ์สงบ ทั้ง ๆ ที่เคยบอกตัวเองว่า โกรธเคืองเขา
 เหลือเกิน แต่บัดนี้ ราวกับหล่อนกำลังนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา
 ผ่านมาแล้วนับสิบปี หรือนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในความ
 ผัน หรือนึกถึงเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิตอย่างแท้จริง
 เลย

นรินทร์ นพคุณ !

หนุ่มเบญจเพศ โก่อ หรุ รวย เต็มในหมู่เพื่อน
 แต่ไม่มีอะไรเต็มในความรู้สึคนึกคิดของหล่อนเลย

“ไม่เคยทำให้ฉันเกิดความเคารพนับถือเสียซ้ำ
 ไป”

นุชบอกตัวเอง

เปล่า หล่อนไม่ได้โกรธเคืองเขา นรินทร์แก่
 กว่าหล่อนเพียง ๕ ปี เท่านั้น ตัดพ้อหล่อนอย่างบ้าคลั่ง
 ความเฉยเมยของหล่อนทำให้เขามุ่งมั่นที่จะเอาชนะให้จง
 ไปได้

นั่นไม่ได้ทำให้หล่อนเกิดความรู้สึกอะไร นอก

จากจะภูมิใจนึกน้อยตามประสาผู้หญิง เมื่อผู้ชายที่หอม
หวนทวนลมในหมู่สาวสังคมท่วมเททุกสิ่งทุกอย่างให้หล่อน
ถึงปานนั้น

“เพราะฉันมันง่ายเกินไป” นุชบอกตัวเองอย่าง
แน่ใจ “เพราะฉะนั้นฉันจึงมีค่าขึ้นมาตามสายตาของ
นรินทร์ หากฉันง่ายกับเขาเหมือนผู้หญิงทุกคนที่เขาเคย
พบนรินทร์ก็คงจะติดปีกจากไปในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง”

เพราะเหตุนี้เอง นุชจึงคิดว่าหล่อนไม่ควรรัก
นรินทร์

แต่ของกำนัลจากนรินทร์ยังท่วมเทเข้ามาจนมารดา
ของหล่อนใจอ่อนแทน

ครอบครัวของนุชมีฐานะ และความเป็นอยู่ปาน
กลาง มารดาของหล่อนเป็นผู้หญิงหัวเก่าที่จงรักภักดีต่อ
ผัวอย่างแน่นแฟ้น แม้ว่าเขาจะไม่มีคุณงามความดีอะไร
และตายจากไปถึง ๑๐ ปีแล้วก็ตาม

“กระบวนผู้ชายที่มาติดพันนุช แม่เห็นว่าคุณ
นรินทร์เป็นคนที่ดีที่สุด”

นั่นเป็นความเห็นของมารดาหล่อน นุชเพียงแต่

ยัมฟิง

“ฐานะดี ความรู้สูง ตำแหน่งงานมีอนาคต
เขาอาจจะเคยเสเพลมาบ้าง แต่เดี๋ยวนี้แม่ไม่มีอะไรจะติ
เตียนเขาได้เลย”

มารดาของหล่อน พุดเหมือนมารดาของสาวสวย
ทุกคน ที่อยากจะไ้ลูกเขย อยากรจะอุ้มหลาน และมอง
เห็นวิเวาของลูกเขยในอนาคต และตัวเองถูกใจ

นุชได้แต่ยิ้มตามเคย

มารดาของหล่อนหมกความมอดทน ตามเอาตรงๆ

ว่า

“นุชรักคุณนรินทร์หรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ”

มารดาหล่อนถอนใจยาว

“ถ้างั้นนุชรักใครหรือยัง?”

“รักแล้วค่ะ”

“รัก?” ท่านหน้าเสีย “แม่ไม่เห็นรู้”

“คุณแม่รู้แล้วค่ะ”

“ใคร?”

“คุณแม่”

เสียงถอนใจยาว มารดาหล่อนส่ายหน้า มุมปาก
ปรากฏรอยยิ้มละไม

“ไม่เอาหน้า นูช แม่ไม่ได้พูดเล่น”

“นูชก็ไม่ได้พูดเล่นค่ะ ในโลกนี้นูชรักอยู่สอง
คนเท่านั้น”

“ใคร?”

“คุณแม่กับอากา”

มารดาหล่อนหน้าเสียจนเห็นได้ชัด

“แม่ไม่ว่าที่นูชรักเพื่อน แต่คุณพ่อของนูช...”

หล่อนยักไหล่

“คุณแม่ก็รู้ว่านูชไม่รักคุณพ่อ”

“เพราะอะไร?”

“คุณแม่ก็รูตินี้ค่ะ ว่าเพราะอะไร ก่อนคุณพ่อจะ
ตายนูชก็ไม่ได้เต็กจนเกินไปจนกระทั่งจำความไม่ได้ หาก
ว่านูชเป็นคุณแม่ นูชเลิกกับคุณพ่อไปนานแล้ว.....”

“พูดอะไรอย่างนั้น” ท่านพูดเสียงสั่นเครือด้วยความ
ความสะเทือนใจ “ผิวเมียน่ะเลิกกันไม่ได้ง่าย ๆ หรือ

นุช ยังมีลูกมีเต้าด้วยกันยั้ง...ถึงยังไรท่านก็เป็นผู้บังเกิดเกล้าของลูก”

“กั้นนั้นะซี ขนาดเป็นผู้บังเกิดเกล้าก็เถอะ แต่ทำกับคุณแม่มั้ยั้งนุชไม่ชอบ ตามจริง ๆ เอะอะคะ คุณแม่รักคุณพ่อหรือเปล่า?”

“รักซี ลูก ไม่รักแม่จะอยู่ด้วยกันจนกระทั่งคุณพ่อตายจากไปรี?”

นุชยกไหล่อีกครั้ง

“แต่นุชไม่เข้าใจ ว่าทำไมคุณแม่ต้องทนทานอยู่อย่างนั้น คุณพ่อเมามายไม่เหมือนคนอื่นเขา ทำร้ายคุณแม่ทั้งร่างกายทั้งจิตใจ มีเมียน้อย ทูบตีคุณแม่ พาเมียน้อยมาอยู่ที่บ้าน ห้องที่นุชเคยนอน คุณพ่อก็พาเมียใหม่เข้ามานอนแทน ไล่นุชออกนอนกับคุณแม่ ทำไมคุณแม่ทำยั้งนคะ?”

“คุณพ่อเมานะ ลูก...”

“ถ้านุชเป็นแม่ นุชยิงคุณพ่อตงแต่คินนแล้ว”

“แต่แม่ทำไมไม่ได้หรอก”

“เพราะอะไรคะ?”

“เพราะแม่รักคุณพ่อมากนะซี”

“แต่คุณพ่อไม่ได้รักคุณแม่เลย”

“รักซี ลูก” มารดาหล่นตอบอย่างแน่ใจ “คุณพ่อรักแม่มากแม่รู้ดี เพราะแม่รู้จักกับคุณพ่อของคุณมาตลอดชีวิต ลูกนะไม่รู้อะไรหรอก ไม่ว่าคุณพ่อจะทำอะไรร้ายกาจหรือรุนแรงกับแม่ขนาดไหน แม่ก็ไม่ถือสา หรือโกรธเคืองคุณพ่อเลย นอกจากจะนึกน้อยใจเป็นบางครั้ง....เพราะถึงอย่างไรแม่ก็รู้ว่าคุณพ่อรักแม่มากที่สุด ไม่มีใครอีกแล้วที่คุณพ่อของคุณจะรักเท่ากับแม่....และแม่ก็ไม่เคยคิดจะรักใครเท่ากับคุณพ่อของคุณอีกเหมือนกัน”

หนู อภิรมณ์ ได้ฟังก็นั่งอึ้งไปด้วยความไม่เข้าใจ... หล่นได้แต่บอกตัวเองว่า...ห้วเก่า...มารดาของหล่นยังติดอยู่กับขนบธรรมเนียมเก่า ๆ ที่ยึดถือคติผิวเดียวเมียเดียวไปจนตาย

ผู้ชายจะต้องเป็นช้างเท้าหน้าเสมอ ขณะที่ผู้หญิงจะต้องเป็นช้างเท้าหลังเสมอ

ทำไมเราจึงไม่เป็นช้างเท้าเดียวกัน ก้าวออกไปคู่เคียงกันด้วยความภูมิใจ ?

หล่อนคิดอย่างทีบอกตัวเองว่าเป็นคนทันสมัย
แสวงหาเสรีภาพและความทัดเทียมกัน ทั้ง ๆ ทีหล่อนยัง
ไม่เคยรู้จักกับปัญหาครอบครัว

— — “ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความรักคืออะไร ?

มารดาของหล่อนเอ่ยถึงเรื่องนรินทร์ นพคุณ ขึ้น
มาอีกครั้งหนึ่ง

“ไม่หอรอกะ นุชไม่ไ้รักเขา”

“ถ้าอย่างนั้นนุชรักใคร ?”

“คุณแม่กับอาภา”

“ผู้ชายนะ” มารดาพิมพ์อย่างอ่อนใจ “ความรัก
ของหนุ่มสาวนั้นนุชรักใครหรือยัง ?”

“ยังคะ” หล่อนตอบอย่างแน่ใจ “และนุชไม่คิด
ว่าจะรักใครเลยด้วยซ้ำไป”

“แต่นรินทร์จะให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอนุชอาทิตย์หน้า
นี้แหละ”

“บ้า !”

“เขาไม่เคยพูดกับนุชเลยรี ?”

“เคยคะ แต่นุชนี้กว่าเขาพูดเล่นมากกว่า นรินทร์

ไม่เคยจริงจังกับใครเลย”

“แต่เขาจะจริงจังกับลูกของแม่เป็นคนแรก” ท่านพูดอย่างภูมิใจ “หนูเป็นคนสวย มีเสน่ห์ วางตัวดี คุณนรินทร์เขามารำพันกับแม่ว่าเขารักหนูเหลือเกิน แม่จะเรียกร้องเท่าไรเขาก็ไม่ขัด”

นุชสับคหน้า

“เศรษฐินีคะ”

“แม่เอ็นดูเขามาก แต่คนนั้น สมกับลูกสาวของแม่ยังกับอะไรดี”

หญิงสาวได้ฟังก็ถอนใจ...

“อันที่จริง นุชก็ไม่ได้เกลียดชังอะไรเขาหรอกค่ะ แต่นุชไม่ได้รักเขา กรุณาอย่าพูดเลยนะคะ ว่าอยู่กับไปรักกันเอง มันหมดสมัยเสียแล้ว คนที่รักกันก่อนแต่งงาน เลิกร้างกันไปนับไม่ถ้วน หากว่านุชไม่รักเขาคงจะทนอยู่กับเขาไม่ได้หากว่ามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันครั้งเดียว”

แต่ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่ได้แน่ใจตัวเองว่าจะไม่แต่งงานกับเขา

ชีวิตเป็นเรื่องที่น่าเบื่อเสมอ ความรื่นรมย์เพียง

ชั่วครึ่งชั่วคราว เป็นเพียงมารยา หรือภาพหลอนเท่านั้น
 คนเราจะลืมตัวไปกับมันเพียงประเดี๋ยวประด๋าว ครั้นแล้ว
 ก็จะลืมเลือนมันไม่ติดอะไรกับภาพในความฝัน เมื่อมีความ
 ทุกข์เรื่องอื่น ๆ เข้ามาแทน

หญิงสาวมองดูผู้คนที่มีความสุขด้วยความพิศวง
 นั้นเขามีความสุขจริง ๆ หรือ ? หรือว่าเป็นการแสรังทำ
 เท่านั้นเอง ?

หล่อนไม่เชื่อว่าชีวิตคู่จะทำให้คนเรามีความสุข
 ขึ้นมาได้ โดยเฉพาะผู้หญิง

แต่หล่อนก็ไม่แน่ใจว่าชีวิตโสดขณะนี้มีความสุข
 อย่างพร้อมมูลอยู่แล้ว

หนู อภิรมณ์ไม่แน่ใจตัวเอง แต่แก้ตัวว่าเป็น
 เพราะหล่อนอยู่ในวัยสาว วัยของความสับสน วัยแห่ง
 การแสวงหาเส้นทางชีวิตของตัวเอง...ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะทอด
 เหยียดไปสู่ทิศใด ?

เมื่อบ่ายวานนี้เอง หล่อนนั่งแท็กซี่จากสะพานหัน
 กลับบ้าน ก็เห็น นรินทร์ นพคุณขับรถสปอร์ตของเขา
 แชนงชนหน้าไป

— — เคียงข้างด้วยผู้หญิงสวยสำอาง !

วูบหนึ่ง หัวใจเกือบปล่านไปด้วยความหึงหวง แต่หล่อนยังไม่ตระหนักว่า มันมิใช่ความรู้สึก หึง หวง ต่อชายที่รัก แต่รู้สึกเหมือนนรินทร์เป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของหล่อน กำลังจะถูกขยี้แย่งไปจากหล่อนอย่างหน้าตา...
แน่ละ หล่อนจะต้องป้องกันสิทธิของหล่อนโดย

ชอบธรรม

นุชสั่งให้แท็กซี่ตามรถยนต์ ของนรินทร์อย่างไม่
ซ้ำที่

จุดจบอยู่ที่บังกาโลว์ซานเมือง นรินทร์วิงวอน
อย่างน่าสงสารว่าผู้หญิงสวยสำอางคนนั้นเป็นเพียงผู้หญิง
ข้างถนน สำหรับบำบัดความใคร่เท่านั้น... ผู้ชายคนไหน
ก็ได้ที่มีเงินพอ และหล่อนถูกใจ ก็อาจจะทำให้หล่อน
เป็นเพื่อนนอนใต้เตียง

นุช อภิรมณ์ไม่ฟังเสียง ประนามเขาอย่างสาคร
เสียเทเสีย จนกระทั่งนรินทร์หน้ามืดขึ้นมา

“เธอหึงผู้หญิงแบบนี้ เธอก็บ้า ผู้ชายต้องมีใคร
สักคนเอาไว้ระบายความบ้าคลั่งบ้าง ไม่งั้นก็อัตใจตาย เธอ

เป็นผู้หญิง เป็นเพศที่รักนวลสงวนตัว เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก”

นุชหัวเราะใส่หน้าเขาอย่างชิงชัง

“ผู้ชายเป็นสัตว์โลก ที่เห็น แก้ว อย่างร้ายกาจ หากว่าผู้หญิง ทำอย่างนั้นบ้าง ก็จะเป็นผู้หญิงเสเพลล้ำสอน แต่ผู้ชายเป็นสัตว์โลกที่เอารัดเอาเปรียบอย่างหน้าด้าน ๆ หากว่าฉันเข้าโรงแรมกับผู้ชายอื่นอย่างนั้นบ้าง คุณจะว่ายังไง”

นรินทร์หน้ากลิ้งไป

“ฉันก็ว่าเธอเป็นผู้หญิงลอยด....”

“ชาติ”

เสียงฝ่ามือหล่อนฟาดแก้มเขาคังชัตหู นรินทร์หน้าหันแก้มแดงเป็นผืนรอยนิ้ว

นุชยืนนิ่งใน ร้างส้วม ขณะที่ชายหนุ่มเน้นเสียงรอดไรร้อนออกมาว่า

“หากเธอฝันว่าผู้ชายจะต้องรักนวลสงวนตัว รักซาพรหมจารีย์เอาไว้ให้เธอจนถึงวันแต่งงานละก็ เธอแข่งกับผู้หญิงด้วยกันเถอะ!”

นุชตบหน้าเขาสองผาดซ้อน ๆ ก่อนจะผละว้างจี้
ออกมาเหมือนหัวใจจะแตกทำลายไป

พายุฝนเริ่มโหม กระหน่ำลงมา เมื่อถึงเมืองชล
นุช อภิรมณ์หันไปมองชายผู้สวมแว่นดำเขากำลังมอง
หล่อนอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวเบือนหน้ากลับอย่างไม่
สนใจ ความคิดล่องลอยไปสู่ นรินทร์ นพคุณอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันรักเขาหรือ ?”

เปล่าเลย...หล่อนตอบตัวเองอย่างแน่ใจ ผู้ชาย
ในความฝันของหล่อนไม่ใช่ นรินทร์ นพคุณอย่างแน่นอน
ถ้าอย่างนั้นฉันเป็นคนล้ำสมัยอย่างที่เขาวาหรือ
เปล่า ?

เปล่าอีกนั่นแหละ ฉันเป็นคนทันสมัย ทันโลก
เสมอ ดูเหมือนจะนำสมัยเสียด้วยซ้ำไป

ถ้าอย่างนั้น เหตุใดเล่าหล่อนจึงได้โกรธเกรี้ยว
เขา เพียงแต่เขาพาผู้หญิง “พรรคั้น” เข้าโรงแรม

นุช อภิรมณ์พยายามตอบตัวเอง

เพราะฉันไม่ได้รักเขา

ถ้าอย่างนั้นฉันจะตัดพ้อต่อว่าเขาทำไม ?

หล่อนคิดว่าหล่อนเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้ชายเป็นอย่างดี... ขณะนั้นหล่อนแน่ใจว่าหล่อนไม่ได้หึงหวงหรือโกรธเคืองนรินทร์ใน “เรื่องนั้น” เลยแม้แต่นิดเดียว

ถ้าเช่นนั้นหล่อนทำอย่างนั้นไปเพราะอะไร ?

“อ้อ! เพราะฉันเป็นคนรุ่นใหม่ ยุคใหม่ ที่ย่อมจะแสวงหา สืบสนในความรู้สึกนึกคิดเป็นธรรมดา”

— และรู้สึกโล่งใจเหลือเกิน เมื่อห่างจากกรุงเทพฯ ๗ ออกมาฟังเสียงเครื่องยนต์ เสียงฝนฟ้าที่กรืนกรืนอยู่ภายนอก ไม่ผิดอะไรกับเสียงหัวเราะที่กึกก้องออกมาจากหัวใจหล่อนในขณะนั้น

เลยศรัทธาไปแล้ว แต่ฝนฟ้ายังไม่สร้างซาหลงเลยแม้แต่เม็ดเดียว

นุช อภิรมณ์เริ่มกังวลว่าหล่อนจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างไร ?

ตอนที่อากาศแต่งงานกับเฟริตใหม่ ๆ เมื่อต้นปีที่

แล้ว หล่อนเคยมาเที่ยวเรือนหอที่เป็นบังกาลีร์กลางไร่
 สับปะรด ทิวเขาเรียงรายอยู่เบื้องหลัง หันหน้าออกสู่
 ทะเลเขียวขจี ไร้ยี่นที่้วยลมเย็นไม่ขาดสาย ทิวมะพร้าว
 ชายหาดคร่ำครวญเหมือนจะกระซิบกระซาบกับยอตกคลื่น
 และสายลมตลอดทั้งวันคืน

ตั้งแต่บัดนั้น....จนกระทั่งถึงบัดนี้....นุชเคยครุ่น
 คิดอย่างเลื่อนลอยถึง “นางพมพระจันทร์” ของเพื่อนสาว
 หลายครั้งหลายคราวเต็มที

จากถนนใหญ่เข้าไปถึงชายหาด ลดเลี้ยวไปอีก
 ไม่น้อยกว่าสามกิโลเมตร

ตรงชายหาดอันเป็นจุดกึ่งกลางระหว่างถนนใหญ่
 กับบังกาลีร์กลางไร่ของเพริต พร้อมพงษ์.....มีโรงแรม
 ทันสมัยตั้งอยู่

ฉันจะเข้าไปถึงบ้านไร่ของอาภาได้อย่างไรกัน ?

นุช อภิรมณ์เพิ่งจะถามตัวเอง

หล่อนไม่ได้บอกข่าวคราวถึงอาภาเลย ทั่ว

อารมณ์แรงรวดที่พลุ่งพล่านขึ้นมา ทำให้หล่อนแพ็ค

กระเป่าจับรถไปสู่จุดหมายปลายทางโดยไม่รั้งรอ

พายุฝนโหมกระหน่ำอย่างบ้าหลังราวกับฟ้าดินจะ
เป็นอุปสรรคมิให้หล่อนเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง

รถจอดลงยังจุดที่หล่อนต้องการลง ทั้ง ๆ ที่
หญิงสาวยังไม่ได้บอกกระเป่ารถแม้แต่คำเดียว

ชายผู้สวมแว่นดำขยับตัว

นุชกระชับแขนแบ็คในมือพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“ขอทางหน่อยค่ะ”

ชายผู้สวมแว่นดำหันมายิ้มพ่นขาว เสียงที่พูด

ชัดเจน แจ่มใส

“ผมก็ลงนี่เหมือนกันครับ”

รถเมล์แล่นตะบึงฝ่าสายฝนไปแล้ว

บริเวณนั้นเป็นป่าละเมาะเปลี่ยวพลอด พายุฝน
หนักหน่วงจนแทบจะมองอะไรไม่เห็น

ทั้งสองเข้าไปหลบฝนอยู่ในเพิงเล็ก ๆ ที่ปากทาง
แคบ ๆ ทอดเหยียดคดเคี้ยว สลัวลางอยู่ในพายุฝนยาม

เย็น

ผู้ชายคนหนึ่งไม่ยอมถอดแว่นตา นั่งเงิบเขยิบ
มองหล่อนอย่างเอาเป็นเอาตาย

นุช อภิรมณ์ หนาวเยือกไปถึงหัวใจด้วยความ
หวาดกลัวอย่างช่วยอะไรไม่ได้เลย !

ตัวอย่าง

หนังสือที่น่าสนใจ

ตะวันตกดิน (2 เล่มจบ)	กฤษณา อโศกสิน 120 บาท
เอื้องม่านฟ้า (2 เล่มจบ)	อ. ไชยวรรศิลป์ 80 บาท
เทพธิดาดิน (2 เล่มจบ)	อ. ไชยวรรศิลป์ 80 บาท
นางรอยช่อ	สำเนา หิริโอดัปปะ 45 บาท
เหยื่ออารมณ์ (2 เล่มจบ)	กระดาษาปอนด์ ศิระ ส. 90 บาท
รักต้องห้าม (2 เล่มจบ)	สุภาวีย์ เทวกุล 70 บาท
เทพบุตรสลัม (2 เล่มจบ)	ณรงค์ จันทรเรือง 80 บาท
วิมานสลัม (2 เล่มจบ)	ณรงค์ จันทรเรือง 80 บาท
แหวนประดับก้อย (2 เล่มจบ)	สันต์ เทวรักษ์ 70 บาท
มาเหมยวกับตุ๊ดตู่	สันต์ เทวรักษ์ 35 บาท
อเล็กซานเดอร์บอธร์	กระดาษาปอนด์ เทศภักดิ์ นิยมเกตู 40 บาท
ล่องไพร (5 เล่มจบ)	กระดาษาปอนด์ น้อย อินทนนท์ 225 บาท
ทุ่งโล่งดงทึบ	น้อย อินทนนท์ 85 บาท
ตลใจภูมริน (2 เล่มจบ)	รงค์ วงษ์สวรรค์ 80 บาท
แดงรวี	รงค์ วงษ์สวรรค์ 40 บาท